

[Pelle Voigt]

overveje vores deltagelse og i det hele taget FN's politik i forhold til nogle af disse områder, men på nuværende tidspunkt må vi meget klart sige, at vi finder, det er rigtigt, at Danmark bidrager på den måde, som forsvarsministeren her foreslår, til at opretholde embargoen mod det såkaldte Restjugoslavien.

Jeg skal endelig sige, at det er med særlig tilfredsstillelse, vi har set, at regeringen nu går ind for det synspunkt, som SF hidtil har stået alene med i disse debatter, nemlig at flådens orlogsskibe ikke skal anvendes som praktikpladser for værnepligtige under uddannelse i forbindelse med de aktioner, vi har at gøre med her. Det er en yderligere glæde for os, når vi stemmer for dette forslag, at regeringen på dette punkt har ændret sin opfattelse, og at det klart understreges i forslaget, at værnepligtige ikke længere deltager i aktioner af den art, som der her er tale om.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan forstå hr. Pelle Voigts glæde her til sidst i talen over, at regeringen og regeringspartierne nu følger det synspunkt, som SF har haft igennem mange år, om, at værnepligtige i søværnets skibe skal være afskåret fra – også selv om de har modtaget den nødvendige uddannelse, og selv om de selv melder sig frivilligt – at deltage i FN-arbejde. Det er klart, man glæder sig, når ens egne synspunkter får støtte.

Men jeg vil godt spørge hr. Pelle Voigt: Hvordan hænger det sammen med, at hr. Pelle Voigt inden for den sidste uge i tv klart og tydeligt har gjort sig til talsmand for, at man anvender værnepligtige – altså under deres første samlede uddannelse – eksempelvis til i stort omfang at bevogte militære ammunitions- og våbendepoter? Det er vel ikke nogen egentlig uddannelse, det er vel snarere en gavntjeneste. Hvordan hænger de to ting sammen, vil jeg spørge hr. Pelle Voigt.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Hr. Helge Adam Møller rejser her et spørgsmål, som ligger klart uden for rammerne af den debat, vi har her i dag, men jeg skal da på grund af min umådelige venlighed og tolerance forsøge mig med et svar på spørgsmålet.

For det første tager hr. Helge Adam Møller fejl i sin udlægning af SF's synspunkt i denne sag. Vi mener, at når folk er færdiguddannede, når de er færdige med deres værnepligtstjeneste, og når de er færdige til at indgå i mobiliseringsstyrken, så skal de naturligvis kunne rekrutteres til fredsbevarende opgaver både i flåden, i hæren og – hvis det bliver aktuelt – i flyvevåbnet. Hvad vi har været modstandere af, var, at folk, der ikke var færdiguddannede og ikke havde plads i mobiliseringsstyrken, kunne anvendes, at man, mens man stadig var under uddannelse, kunne anvendes i operationer af denne art. Så her tager hr. Helge Adam Møller altså for det første fejl.

For det andet er det jo sådan, at man for at indtræde i mobiliseringsstyrken skal have en uddannelse; det er ideen med værnepligten. Grunden til, at vi har værnepligt, er jo, at folk skal gennemgå en militær uddannelse, og i denne militære uddannelse indgår faktisk vagttjeneste som en betydelig del og i nogle tilfælde måske mere vagttjeneste, end godt er. Men vi ser ikke noget forkert i, at folk, der skal lære at gå på vagt – i den udstrækning der ikke er tale om et misbrug af vagttjenesten – faktisk anvendes til at holde vagt ved noget, som rettelig bør bevogtes, frem for fuldstændig ligegyldige vagtopgaver rundt omkring, hvor der ikke er noget at bevogte.

Jeg tror, hr. Helge Adam Møller henviste til mine udtalelser til pressen. Som et eksempel på dette her – et meget gammelt eksempel, sådan at jeg ikke hænger nogen nulevende personer ud – kan jeg nævne, at min far i sin tid, da han aftjente sin værnepligt, brugte mange måneder på at bevogte Istedløven, hvilket han og hans efterfølgere på posten på daværende tidspunkt syntes var en ganske besynderlig måde at aftjene deres værnepligt på.

Niels Højland (FP):

Da vores ordfører, fru Annette Just, ikke kan være til stede, skal jeg kort fremføre partiets synspunkter.

Det har jo igennem den seneste tid været fremme i pressen, at en fredsafslutning i det tidligere Jugoslavien aldrig har været så nært forestående, som den er nu, og at mulighederne for fred i hvert fald aldrig har været bedre end nu. Det kan man jo så håbe på er tilfældet; min personlige tro er, at det ulmer mange ste-